

Joan Sirvent, el tècnic de so de Peralada

Text: Xevi Planas

Quan encara era un adolescent, Joan Sirvent va deixar Peralada per anar-se'n a treballar a un estudi de gravació de Barcelona. Ara és un dels tècnics de so més prestigiosos del país, i té un estudi i un segell discogràfic propis.

Fotos: Josep Maria Oliveras

Vostè és fill de Peralada, una població amb una forta tradició musical. Aquest factor el devia influir quan vostè va decidir posar-se a aprendre l'ofici de tècnic de so?

—No ho sé. Potser també hi devia tenir a veure el fet que el meu pare feia de músic. Tocava el tible i el saxo amb la cobla-orquestra Ríu, de Figueres. De petit, quan em preguntaven què volia ser quan fos gran, mai no sabia què dir. Un dia m'ho va preguntar el meu pare i li vaig respondre que volia ser músic. Es pensava que m'havia tornat boig...

—El seu pare no volia que vostè tingué el mateix ofici que ell?

—Ell creia que era un ofici de desgraciat, de persona que es moria de gana. De fet, jo no ho tenia gens clar. Vaig dir que volia ser músic com hauria

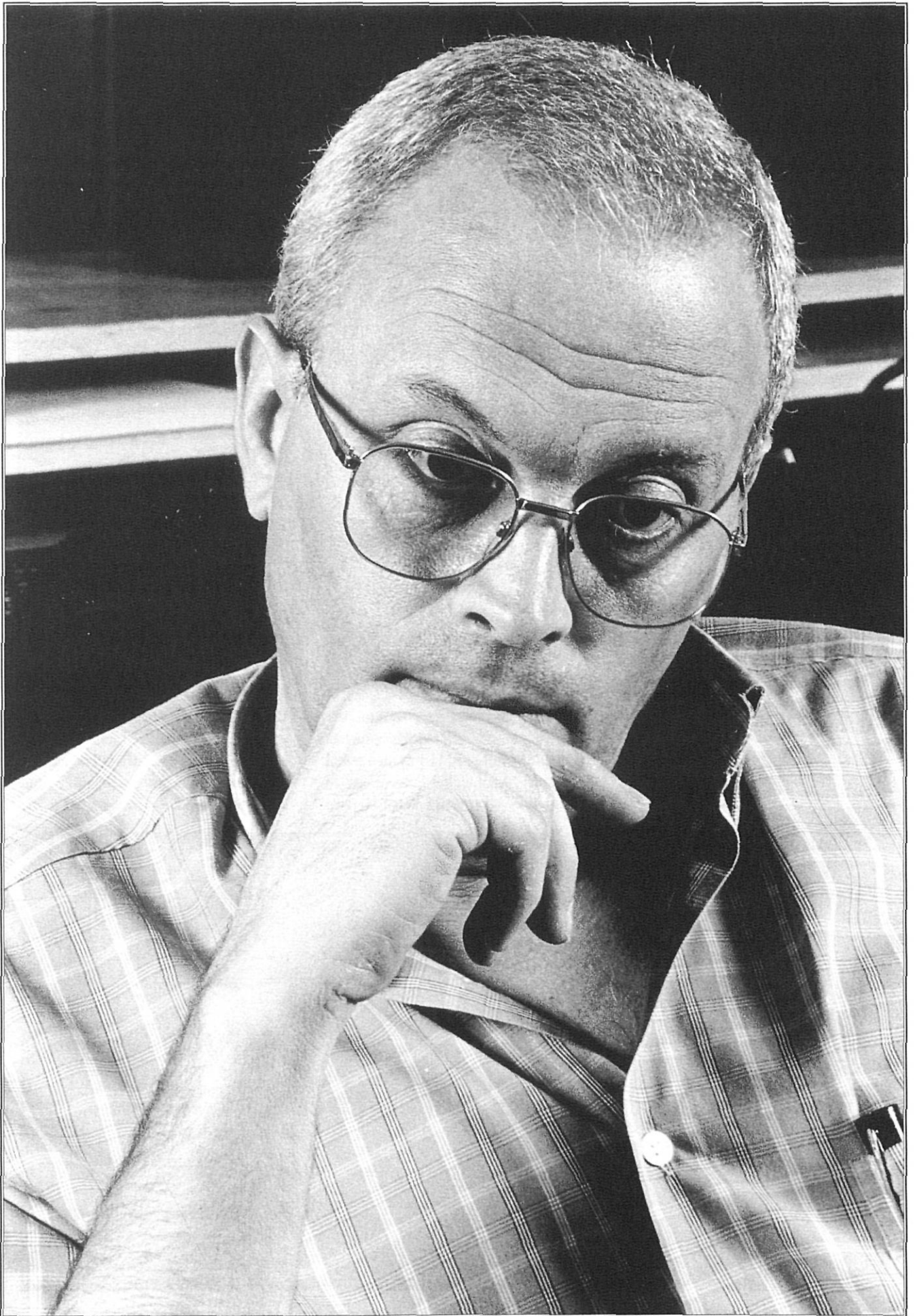
pogut dir que volia ser aviador. Potser també em semblava que volia ser músic perquè jo anava amb una colla de Peralada en la qual hi havia un noi que es dedicava a la música. Era en Miquel Vilardell, que encara ara toca amb una orquestra de la Catalunya Nord.

—De tota manera, vostè al final no es va dedicar estrictament a la música...

—No. Dels dotze als setze anys, compaginava els estudis amb una feina de dependent a la farmàcia del poble. A primers d'agost del 1962, quan em faltaven dies per complir els setze anys, un parent que teníem que es dedicava a feines relacionades amb la publicitat li va comentar al pare que a l'estudi de so de Mañé-Raventós, de Barcelona, els faltava un aprenent. El pare em va preguntar si em podria agradar anar-hi a treballar. Llavors jo no sabia ni que existia la professió de tècnic de so, però li vaig dir que sí i l'endemà mateix ja me'n vaig anar a viure a Barcelona.

—Li va costar deixar Peralada?

—Visc a Barcelona per circumstàncies, però sempre he considerat que jo sóc de Peralada. Quan pugui, tornaré a viure a Peralada, encara que ja no hi pugui retrobar moltes de les persones i de

Joan Sirvent i Niell va néixer el 27 d'agost del 1946 a Peralada. És un dels tècnics de so més prestigiosos de Catalunya. Va treballar per a Mañé-Raventós entre el 1962 i el 1969, any en què va entrar a Gema, on va estar fins al 1983. El 1984, va obrir Estudi 84 i al començament dels 90 va fundar el segell discogràfic Alternativa. Treballa de tècnic de so a Televisió de Catalunya. És un dels tècnics que ha gravat més discos de cantants i grups dels Països Catalans.

les circumstàncies de la meva infantesa. Podent viure en un poble com Peralada, qualsevol visquí en una gran ciutat... De petit, m'ho vaig passar molt bé a Peralada. Jo era molt entremaliat i em divertia amb els de la meua colla. Només tinc un mal record del mestre i el capellà, que tractaven els que eren de les famílies potents del poble d'una manera molt diferent a com ens tractaven als que no ho érem. També tinc molt mal record de les pallisses i els càstigs del mestre. A part d'això, la infantesa a Peralada va ser molt agradable.

—Quines feines feia quan va entrar a l'estudi de so de Mañé-Raventós?

—Em tocava fer les típiques feines d'un aprenent: carregar i descarregar altaveus, instal·lar equips... L'estudi tenia dues branques: la de l'estudi de gravació pròpiament dit i la de sonorització d'activitats exteriors. Al començament, jo estava bastant a fora, muntant equips. Tant anava a muntar altaveus a la festa major de Gràcia com a un campionat de patinatge artístic. Una de les últimes feines que vaig fer durant aquesta curta etapa va ser anar a muntar l'equip per al Festival de la Cançó del Mediterrani. Va ser la famosa nit dels aiguats del Vallès. De seguida, però, vaig deixar de sortir a muntar i em vaig quedar a ajudar els tècnics a l'estudi de Mañé i Raventós, que era al teatre de l'Aliança del Poble Nou, de Barcelona. Allà escombrava, netejava,

“

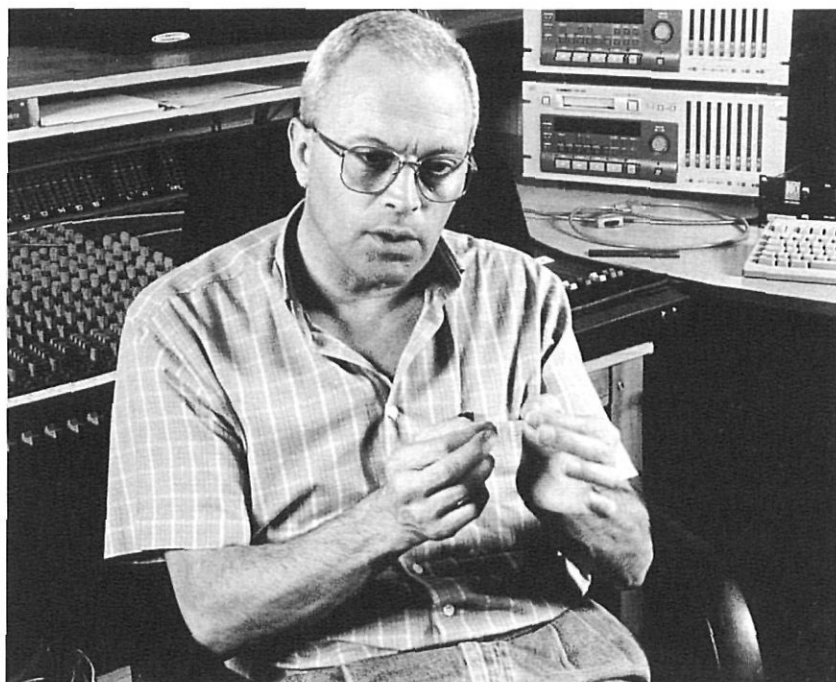
Quan li vaig dir al meu pare que volia ser músic, es pensava que m'havia tornat boig.

”

feia el que em deien els tècnics, em fixava per aprendre... M'havia d'anar educant l'oïda tot sol. Vaig voler anar a estudiar a l'Escola Industrial de Barcelona, però ho vaig deixar, perquè no m'hi ensenyaven el que necessitava.

—Quan va deixar de ser auxiliar per passar a ser tècnic de so?

—La primera gravació que vaig portar directament va ser, el 1967, un disc de l'Orquestra Maravella amb quatre sardanes de Francesc Mas Ros. Va ser per voluntat del mestre Lluís Ferrer, que va demanar al senyor Mañé que em deixés posar-me davant de l'equip, perquè ja em veia preparat. Tinc un gran record

del mestre Lluís Ferrer, amb qui m'unia una relació molt bona. Per a ell i per a tots els músics de cobla de la zona de Girona, jo no era en Joan Sirvent. Jo era en Joan de Peralada.

—Els mitjans amb què es treballava llavors en un estudi de gravació no tenen res a veure amb els que s'hi utilitzen ara...

—Tot ha canviat moltíssim. Quan jo vaig començar, els músics gravaven en una sala i tu no els veies. Ara, en canvi, hi ha molt més contacte entre el tècnic i els músics. Quan jo estava a Mañé-Raventós, pràcticament no hi havia estudis a Barcelona. A part del de Mañé-Raventós, que era a l'Aliança del Poble Nou, n'hi havia un altre a l'Orfeó Gracienc i hi havia els d'Emi i Columbia, que només utilitzaven per a les gravacions d'artistes d'aquestes companyies. I gairebé res més. A Madrid, quasi no n'hi havia. Els artistes espanyols que gravaven discos havien de venir a Barcelona. A Mañé Raventós, gravàvem discos de Lola Flores, Juanito Valderrama i de tots els intèrprets de flamenc que fes falta. També gravàvem molt per a TVE. De discos, gravàvem de tot: des de Los Sírex fins a formacions de música clàssica. Els discos del Grup de Folk

es van enregistrar allà en unes sessions que per a mi van ser una experiència impressionant. Cap al final de la primera meitat dels anys 70, Madrid es va posar al dia en aquest món i va passar al davant de Barcelona.

—Al cap d'uns anys, vostè va deixar l'estudi de Mañé-Raventós per anar a treballar a l'estudi Gema. Per què?

—El 1969, quan feia tres mesos que havia tornat del servei militar, el mestre

Josep Casas Augé, que era el director de la discogràfica Belter, em va trucar per si volia anar a treballar a Gema, un estudi que havia muntat amb un soci seu. Em va oferir la possibilitat d'entrar-hi directament de tècnic i li vaig dir que sí, perquè a Mañé-Raventós encara no ho era, tot i que havia anat agafant més responsabilitats gràcies a l'oportunitat que em va donar el mestre Lluís Ferrer.

—Va notar un canvi molt gran de manera de treballar a Gema?

—Va coincidir que tècnicament en aquell moment tot estava avançant molt en poc temps. A Mañé-Raventós, amb sis micros gravàvem una orquestra i el cantant tots allhora. De seguida va arribar l'estéreo i les taules de quatre pistes. A Gema, al començament ja en teníem fins i tot una de vuit pistes. A partir de llavors, ja hi van anar havent salts tècnics importants.

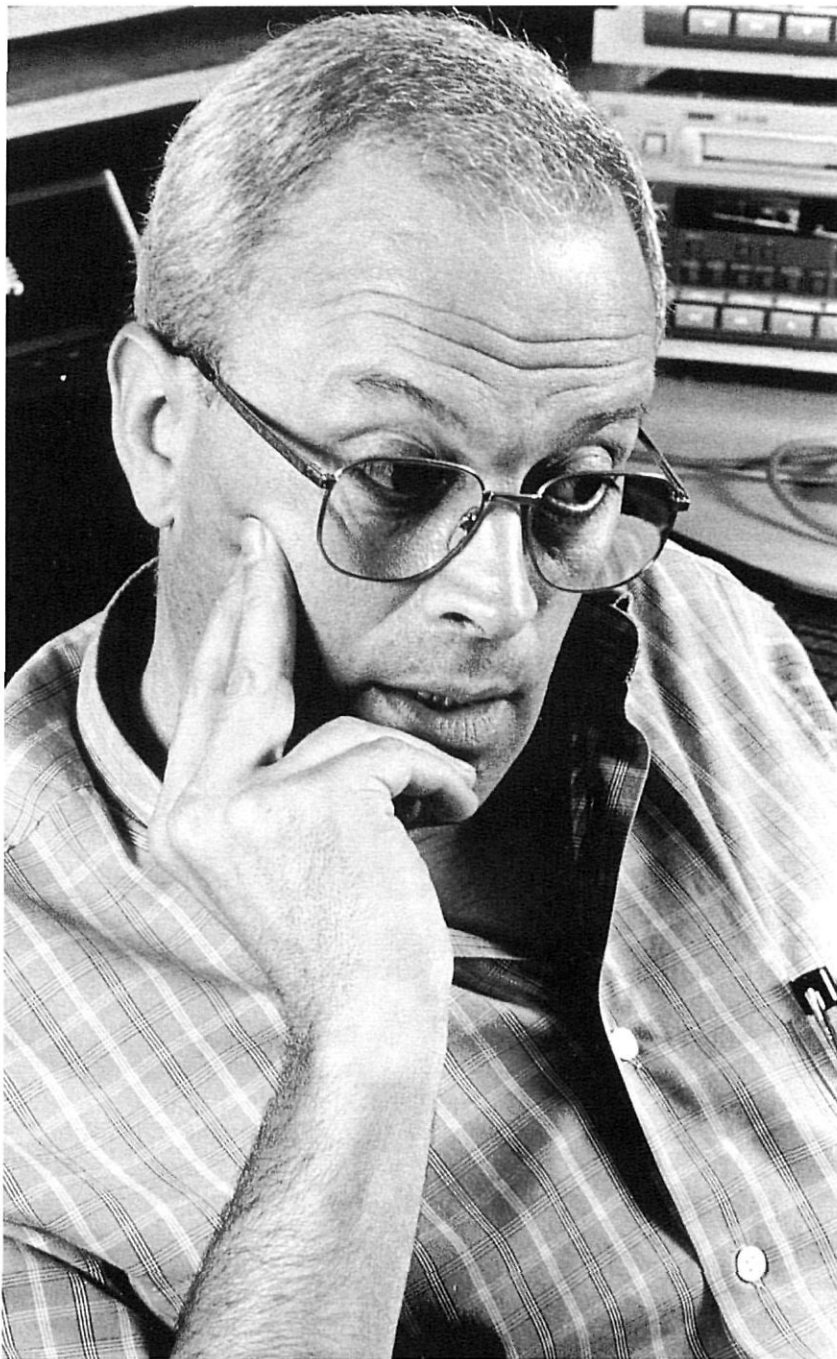
—Li va costar adaptar-se als canvis tècnics?

—L'ofici de tècnic de so l'has d'aprendre sol. Ningú no te'l pot ensenyar. A cada gravació n'aprens una mica més. A les escoles que hi ha d'imatge i so, no et donen els coneixements que et

“

L'ofici de tècnic de so
l'has d'aprendre sol;
ningú no te'l pot
ensenyar.

”

fan falta per sortir-te'n en aquesta feina. A part d'això, encara que un aprenent tingui molt bon cervell i molt bona oïda, necessita almenys tres anys per familiaritzar-se amb la feina de tècnic. Cada micro pot sonar diferent segons quin tècnic l'agafi, de la mateixa manera que un piano sona diferent depèn de qui el toca. Cadascú treu el seu so.

—Quines gravacions importants recorda haver fet a Gema?

—Vam gravar-hi molts cantants i grups catalans (Guillermina Motta, Maria del Mar Bonet, La Trinca...), fi-

gures internacionals (Adriano Celentano...), grans veus de l'òpera (Josep Carreras, Plácido Domingo, Alfredo Kraus...), sèries de televisió (*La saga dels Rius...*), artistes de prestigi mundial, com Gene Kelly, que hi va gravar un spot per a un anunci de cava... Gema tenia una clientela molt potent i treballava el so seguint un concepte molt actual.

—La funció del tècnic de so en el context general de l'enregistrament ha anat canviant amb el pas del temps?

—El paper del tècnic depèn més aviat de la voluntat de l'artista que

grava. Hi ha artistes que volen que el tècnic es limiti a fer una feina anònima, que obeeixin les seves ordres. En aquests casos, el tècnic queda molt tallat, perquè li posen una enorme barrera al davant, i és gairebé un mercenari. Per contra, hi ha aquelles gravacions en les quals el tècnic s'implica molt, fins al límit dels seus coneixements, com em va passar a mi amb el disc *Veus de lluna i celobert*, de Ramon Muntaner, que va ser una feina molt agradable, com sempre que he treballat amb aquest cantant. Ell va voler planificar la gravació amb molt de detall, perquè feien falta molts efectes, i vam treballar plegats anant a gravar veus en col·legis, la fressa dels cotxes al carrer...

—Per què va acabar plegant de Gema?

—Necessitava respirar uns aires nous. Hi vaig estar del 1969 fins al 1983, aproximadament. Després vaig estar un parell d'anys treballant pel meu compte. Anava sovint a gravar discos al País Basc, per a produccions de l'Orquestra Simfònica d'Euskadi, l'Orfeo Donostiarra, Benito Lertxundi, Txomin Artola... Moltes vegades eren encàrrecs del segell discogràfic Xoxoa. Al final, el 1984 vaig obrir un estudi propi: Estudi 84. Ara el porta bàsicament la meua dona i el meu fill també hi va aprenent l'ofici. El desembre del 1986, em vaig presentar a unes oposicions per entrar a Televisió de Catalunya i les vaig aprovar. Des de llavors, sóc tècnic de so de TV3 i el Canal 33. Tan aviat sonoritzo sèries com programes musicals o espais d'altres característiques. Des de *Secrets de família* fins a concerts, m'ha tocat de tot.

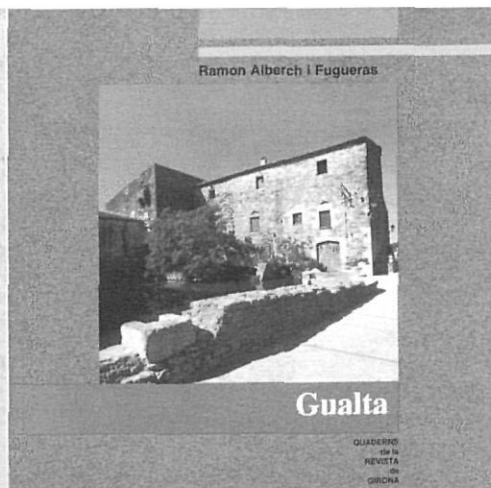
—Estudi 84 també té un segell discogràfic...

—Es diu Alternativa. El vam crear com a servei a molts grups i cantants que venien a gravar a l'estudi i no tenien editora on poder treure el disc. Per facilitar-li les coses, quan ens ve algú que es troba en aquesta situació li oferim la possibilitat de publicar el disc sota el segell d'Alternativa. Un dels gèneres del qual publiquem més discos és el de les sardanes. De fet, conec molt bé el món de les cobles, perquè des de fa gairebé 30 anys dec gravar una mitjana de 10 o 12 discos de sardanes a l'any...

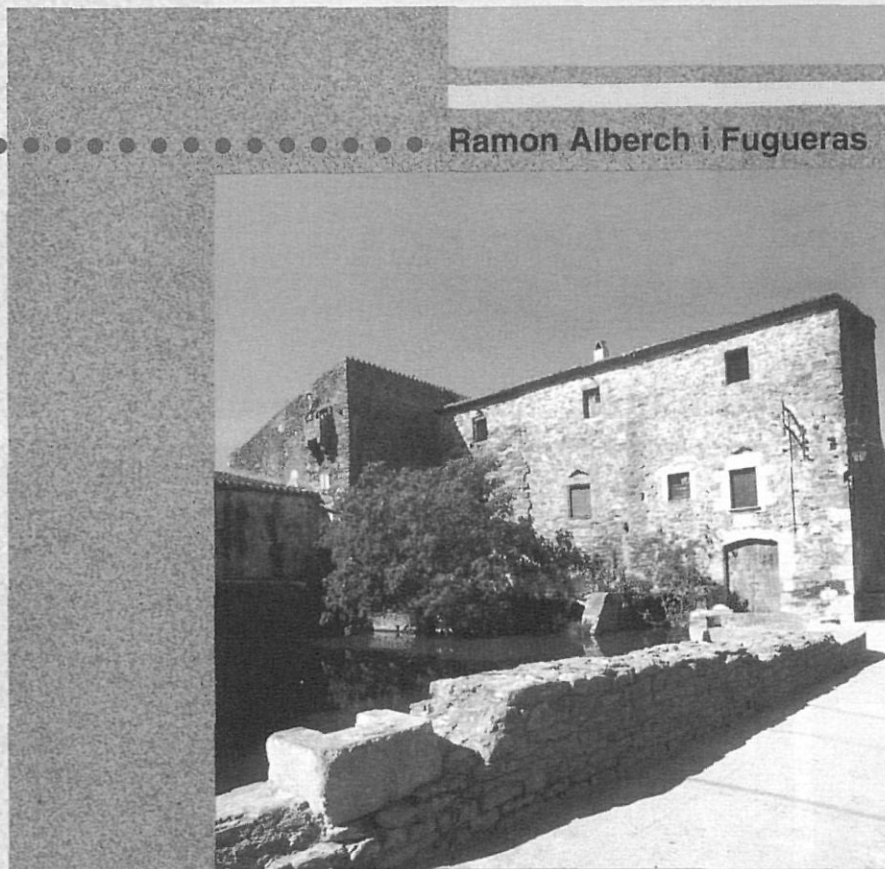
Xevi Planas

Aquest llibre té l'objectiu d'oferir una primera visió sintètica de la història de Gualta.

Així, es descriuen a manera de divulgació els trets més rellevants de l'evolució del poble, amb el desig que esperoni a fer altres estudis a l'entorn del ric passat gualtenc.

Gualta

Caixa de Girona

Diputació de Girona

monografies locals - 63

**QUADERNS
de la
REVISTA
de
GIRONA**